

Sprawa C-341/24**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

8 maja 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

8 maja 2024 r.

Strona inicjująca postępowanie przed sądem odsyłającym:

Duca di Salaparuta SpA

Druga strona postępowania:

Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità Alimentare e delle Foreste

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta

Baglio Gibellina Srl

Cantina Giacco Soc.coop. agricola

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola

Przedmiot postępowania głównego

Postępowanie główne dotyczy wniosku o stwierdzenie nieważności lub unieważnienie rejestracji ChNP w sektorze wina oraz uznania odpowiedniej KNP (kontrolowanej nazwy pochodzenia) na poziomie krajowym. Na poparcie tego wniosku podniesiono, że nazwy te wprowadzają w błąd lub zostały zgłoszone w złej wierze, a w każdym razie kolidują ze znakami towarowymi należącymi do innych podmiotów.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzeń nr 1493/1999, 1234/2007 i 1308/2013 w celu ustalenia systemu mającego zastosowanie do oceny ważności dokonanej w 2009 r. rejestracji ChNP win, których nazwa została już uznana przed wejściem w życie rozporządzenia nr 1234/2007. Nazwa ta koliduje z cieszącym się renomą wcześniejszym znakiem towarowym i w związku z tym może wprowadzić konsumentów w błąd co do pochodzenia wina.

W ramach pierwszego pytania prejudycjalnego sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy w takim przypadku należy zastosować przepisy pkt 2 lit. b) sekcji F załącznika VII do rozporządzenia nr 1493/1999, a w konsekwencji, czy taka rejestracja jest dozwolona, czy też należy zastosować przepisy art. 118k rozporządzenia nr 1234/2007, art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 479/2008 i art. 101 ust. 2 rozporządzenia nr 1308/2013 oraz czy w związku z tym taka rejestracja nie jest dozwolona.

Drugie pytanie prejudycjalne dotyczy wyłącznie sytuacji, w której Trybunał uzna, że przepisy sekcji F rozporządzenia nr 1493/1999 mają zastosowanie do oceny ważności rejestracji spornej ChNP. Sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy w takim przypadku istnieją przepisy inne niż te ostatnie przepisy, które powodują nieważność ChNP lub wyłączają jej ochronę, jeżeli ta sama ChNP koliduje z wcześniejszym cieszącym się renomą znakiem towarowym i może zatem wprowadzić konsumentów w błąd co do pochodzenia wina.

Pytania prejudycjalne

1. [...] [C]zy rejestracje jako ChNP-ChOG w sektorze wina nazw, które istniały przed przyjęciem rozporządzenia nr 1234/2007, następnie zastąpionego rozporządzeniem nr 1308/2013, takie jak w szczególności rejestracja ChNP „Salaparuta” PDO-IT-A0795 w dniu 8 sierpnia 2009 r., podlegają – w odniesieniu do przeszkody spowodowanej wcześniejszym znakiem towarowym, który ze względu na swoją renomę i reputację może sprawić, że sporna ChNP-ChOG będzie wprowadzać w błąd („ochrona mogłaby wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina”) – art. 43 [ust. 2] rozporządzenia (WE) nr 479/2008, a właściwie [art.] 118k rozporządzenia 1234/2007 [następnie art. 101 (ust. 2) rozporządzenia (1308)/2013], który wyłącza ochronę ChNP lub ChOG, w przypadku gdy dana nazwa może wprowadzić konsumentów w błąd „w świetle reputacji i renomy znaku towarowego”, czy też wspomniana wyżej norma nie ma zastosowania do nazw, które przed rejestracją na podstawie prawa Unii Europejskiej korzystały już z ochrony krajowej, zgodnie z zasadą pewności prawa (wyrok Trybunału z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie 120/08, Bavaria), w myśl której okoliczności faktyczne muszą być zwykle, w braku wyraźnie określonego wskazania przeciwnego, badane w świetle przepisów prawa obowiązujących w czasie, gdy dane okoliczności miały miejsce, w związku z czym zastosowanie

ma wcześniejsze uregulowanie zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999, zaś kolizja między nazwą pochodzenia a wcześniejszym znakiem towarowym zostanie rozwiązana na podstawie przepisów przewidzianych w tym uregulowaniu, a mianowicie w [pkt] 2 lit. b) sekcji F załącznika VII do wspomnianego rozporządzenia?

2. Jeżeli w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie stwierdzone, że do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w niniejszej sprawie niezbędne jest zastosowanie rozporządzenia nr 1493/1999 [...], to czy przepisy sekcji F załącznika VII do rozporządzenia nr 1493/1999, mające na celu uregulowanie kolizji między zarejestrowanym dla wina lub moszczu winogronowego znakiem towarowym, który jest identyczny z nazwami pochodzenia lub chronionymi oznaczeniami geograficznymi wina, wyczerpują wszystkie przypadki współistnienia różnych oznaczeń oraz ochrony nazw win, czy też mogą wystąpić także inne przypadki nieważności lub braku ochrony późniejszych ChNP lub ChOG w sytuacji, gdy oznaczenie geograficzne może wprowadzić odbiorców w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina ze względu na renomę wcześniejszego znaku towarowego, zgodnie z ogólną zasadą, w myśl której oznaczenia odróżniające nie mogą wprowadzać w błąd?

Powołane przepisy prawa Unii

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 17; rozporządzenie (EWG) nr 2081/92, w szczególności art. 14 i 17; rozporządzenie (WE) nr 1493/1999, w szczególności art. 48, 52 i 54 oraz załącznik VII; dyrektywa 2000/13/WE, w szczególności art. 2; rozporządzenie nr 753/2002, w szczególności art. 28; rozporządzenie (WE) nr 510/2006, w szczególności art. 3 i 14; rozporządzenie (WE) nr 1234/2007, w szczególności art. 118b, 118i, 118k, 118l, 118s i 118u; rozporządzenie (WE) nr 479/2008, w szczególności art. 43, 44, 51 i 54; rozporządzenie (UE) nr 1151/2012; rozporządzenie (UE) nr 1308/2013, w szczególności art. 101 i 107.

Powołane przepisy prawa krajowego

Sąd odsyłający powołuje się na szereg włoskich przepisów w tej dziedzinie, nie przedstawiając ich jednak szczegółowo, a mianowicie na: legge 10 febbraio 1992, n. 164 - Nuova disciplina delle denominazioni d'origine dei vini (ustawę nr 164 z dnia 10 lutego 1992 r. wprowadzającą nowe przepisy dotyczące nazw pochodzenia win), w szczególności art. 1; decreto del Presidente della Repubblica 20 aprile 1994, n. 348 - Regolamento recante disciplina del procedimento di riconoscimento di denominazione d'origine dei vini (dekret prezydenta republiki nr 348 z dnia 20 kwietnia 1994 r. – rozporządzenie regulujące procedurę uznawania nazw pochodzenia win); decreto legislativo 10 febbraio 2005, n. 30 - Codice della proprietà industriale (dekret ustawodawczy nr 30 z dnia 10 lutego 2005 r. – kodeks własności przemysłowej) na podstawie art. 15 legge 12 dicembre 2002, n. 273 (ustawy nr 273 z dnia 12 grudnia 2002 r.), w szczególności art. 14

i 29; decreto legislativo 23 giugno 2003, n. 181 - Attuazione della direttiva 2000/13/CE concernente l'etichettatura e la presentazione dei prodotti alimentari, nonché la relativa pubblicità (dekret ustawodawczy nr 181 z dnia 23 czerwca 2003 r. transponujący dyrektywę 2000/13/WE w sprawie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych), w szczególności art. 2; decreto legislativo 8 aprile 2010, n. 61 - Tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche dei vini, in attuazione dell'articolo 15 della legge 7 luglio 2009, n. 88 (dekret ustawodawczy nr 61 z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych win, wykonujący art. 15 ustawy nr 88 z dnia 7 lipca 2009 r.); decreto legislativo 12 dicembre 2016, n. 238 - Disciplina organica della coltivazione della vite e della produzione e del commercio del vino (dekret ustawodawczy nr 238 z dnia 12 grudnia 2016 r. w sprawie ogólnej regulacji uprawy winorośli oraz produkcji wina i handlu winem).

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że wnosząca skargę kasacyjną w postępowaniu głównym jest przedsiębiorstwem produkującym wino, będącym właścicielem niektórych znaków towarowych odróżniających produkowane przez nie wina. W 2016 r. wniosła ona do Tribunale di Milano (trybunału w Mediolanie, Włochy) pozew w szczególności przeciwko podmiotom będącym drugą stroną postępowania głównego przede wszystkim w celu stwierdzenia nieważności lub unieważnienia dokonanej w 2009 r. rejestracji ChNP oraz dokonanego w 2006 r. uznania KNP: podniosła ona, że nazwy te wprowadzają w błąd lub zostały zgłoszone w złej wierze, a w każdym razie kolidują ze znakami towarowymi wnoszącej skargę kasacyjną zarejestrowanymi w 1989 r. i cieszącymi się renomą. Zarówno te nazwy, jak i te znaki towarowe zawierają bowiem wyrażenie „Salaparuta”. Wspomniany trybunał oddalił żądanie wnoszącej skargę kasacyjną, która wniosła apelację od wyroku tego ostatniego do Corte di appello di Milano (sądu apelacyjnego w Mediolanie, Włochy). Sąd apelacyjny utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji. Wnosząca skargę kasacyjną złożyła skargę kasacyjną od tego ostatniego wyroku do Corte di cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy), będącego sądem odsyłającym.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 2 W skardze kasacyjnej wnosząca skargę kasacyjną podnosi pięć zarzutów, z których trzy pierwsze mają znaczenie dla pytań prejudycjalnych.
- 3 W ramach zarzutu pierwszego wnosząca skargę kasacyjną podnosi naruszenie art. 118k ust. 2 rozporządzenia nr 1234/2007, którego brzmienie zostało powtórzone w art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 479/2008 oraz w art. 107 rozporządzenia nr 1308/2013. Zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną sąd apelacyjny błędnie stwierdził, że w celu dokonania oceny ważności spornej ChNP należy zastosować przepis przejściowy przewidziany w art. 51 rozporządzenia

nr 479/2008, który w istocie powtarza przepisy art. 118s rozporządzenia 1234/2007 i przewiduje automatyczną ochronę nazw, takich jak nazwa rozpatrywana w niniejszej sprawie, już chronionych na podstawie wcześniejszych przepisów rozporządzenia nr 1493/1999.

- 4 Natomiast wnosząca skargę kasacyjną utrzymuje, że w celu dokonania oceny ważności spornej ChNP należy zastosować art. 118k ust. 2 rozporządzenia nr 1234/2007, który wyłącza ochronę nazwy pochodzenia, jeśli w świetle reputacji i renomy znaku towarowego konsumenci mogliby zostać wprowadzeni w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina.
- 5 Zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną, po pierwsze, uznanie na poziomie krajowym KNP zawierającej wyrażenie „Salaparuta” nastąpiło w czasie obowiązywania rozporządzenia nr 1493/1999, a po drugie, rejestracja ChNP zawierającej wyrażenie „Salaparuta” nastąpiła później, a mianowicie w dniu 8 sierpnia 2009 r., w czasie obowiązywania rozporządzeń nr 1234/2007 i 479/2008. W rozporządzeniu nr 1493/1999 jedynie dopuszczono uznanie na poziomie krajowym, wymagając jego zgłoszenia Komisji, przy czym nie przewidziano warunków uznania lub odmowy takiego uznania. Rozporządzenie nr 1234/2007, zmienione rozporządzeniem nr 491/2009, uchyliło rozporządzenie nr 1493/1999 ze skutkiem od dnia 1 sierpnia 2009 r. Począwszy od tego dnia, w postępowaniu w sprawie rejestracji ChNP wspomniana rejestracja podlega ostatecznej decyzji Komisji, podczas gdy państwowemu członkowskim powierzono jedynie przeprowadzenie wstępnego postępowania w sprawie oceny.
- 6 Wnosząca skargę kasacyjną przypomina, że przepisy przejściowe zawarte w art. 51 rozporządzenia nr 479/2008 i art. 118s rozporządzenia nr 1234/2007, które zostały powtórzone w art. 107 rozporządzenia nr 1308/2013, przewidywały, że nazwy chronione na podstawie wcześniejszego uznania na poziomie krajowym oraz na mocy rozporządzenia nr 1493/1999 rejestruje się zgodnie z nowym systemem i dla jego celów, chyba że Komisja wyda administracyjną decyzję odmowną do dnia 31 grudnia 2014 r.
- 7 W tych okolicznościach, zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną, przepisy przejściowe, o których mowa w pkt 13 powyżej, należy rozumieć w ten sposób, że w odniesieniu do nazw chronionych na mocy rozporządzenia nr 1493/1999 uznanie KNP na poziomie krajowym stanowiło jedynie warunek wstępny. Jest on konieczny, ale niewystarczający do celów rejestracji ChNP na poziomie Unii. ChNP zastępuje zatem wcześniejsze uznanie na poziomie krajowym, w związku z czym zgodnie ze wspomnianymi wyżej przepisami rozporządzeń nr 479/2008 i 1234/2007 ochrona przyznana wcześniej istniejącym nazwom win jest przyznawana wyłącznie na mocy przepisów obowiązujących w chwili rejestracji ChNP dla tych win.
- 8 Wynika z tego, że – jak utrzymuje wnosząca skargę kasacyjną – zgodnie z przepisem przejściowym zawartym w art. 51 rozporządzenia nr 479/2008 i art. 118s rozporządzenia nr 1234/2007 nowe rejestracje ChNP dotyczące nazw

- już uznanych na poziomie krajowym na podstawie rozporządzenia nr 1493/1999 nie są objęte zakresem stosowania rozporządzenia nr 1493/1999, lecz stanowią nowe rejestracje w rozumieniu prawa Unii. Nowe rejestracje istnieją dopiero od dnia, w którym zostały dokonane, i są chronione na mocy prawa Unii obowiązującego w tym dniu, a mianowicie na mocy rozporządzenia nr 1234/2007, a obecnie rozporządzenia nr 1308/2013.
- 9 W tych okolicznościach wnosząca skargę kasacyjną kwestionuje zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim orzeczono w nim, że art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 479/2008 nie ma zastosowania do oceny ważności rejestracji spornej ChNP ze względu na to, że uznanie na poziomie krajowym KNP zawierającej wyrażenie „Salaparuta” zostało dokonane w 2006 r. oraz że uznanie to korzystało następnie z ochrony przewidzianej w art. 51 rozporządzenia nr 479/2008.
 - 10 Zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną, po pierwsze, uznania krajowych KNP, które istniały przed 2009 r., w tym uznanie KNP zawierającej wyrażenie „Salaparuta”, zostały uchylone i przestały obowiązywać z dniem 1 sierpnia 2009 r. Po drugie, rejestracja spornej ChNP wiązała się nie tylko z zakończeniem postępowania w sprawie uznania wspomnianej KNP, lecz także z przeprowadzeniem odrębnego postępowania administracyjnego. To postępowanie administracyjne w sprawie rejestracji ChNP, które jest objęte wyłącznie zakresem stosowania prawa Unii, rozpoczęło się od rejestracji spornej ChNP dokonanej w dniu 8 sierpnia 2009 r. i zakończyło się w dniu 1 stycznia 2015 r., ponieważ Komisja nie wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie tej rejestracji przed dniem 31 grudnia 2014 r. zgodnie z przepisami art. 51 rozporządzenia nr 479/2008 i art. 118s rozporządzenia nr 1234/2007.
 - 11 Wnosząca skargę kasacyjną utrzymuje, że przepisy art. 118k rozporządzenia nr 1234/2007 i art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 479/2008, które wyłączają ochronę nazwy, jeżeli może ona wprowadzić konsumenta w błąd „w świetle reputacji i renomy znaku towarowego”, powinny mieć również zastosowanie do oceny ważności rejestracji spornej ChNP, ponieważ przepisy te obowiązywały zarówno w dniu wszczęcia, to znaczy w dniu 8 sierpnia 2009 r., jak i w dniu zakończenia, to znaczy w dniu 1 stycznia 2015 r., postępowania, które doprowadziło do rejestracji spornej ChNP.
 - 12 Zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną załącznik VII do rozporządzenia nr 1493/1999 nie zawierał przepisu analogicznego do art. 118k ust. 2 rozporządzenia 1234/2007, który wyraźnie wyklucza uznanie nazwy pochodzenia, w przypadku gdy konsument mógłby pomylić tę nazwę z innym znakiem towarowym cieszącym się renomą. Ponadto art. 118l rozporządzenia nr 1234/2007 przewiduje możliwość współistnienia nazwy pochodzenia ze znakiem towarowym w przypadkach innych niż ten, o którym mowa w art. 118k ust. 2. Wnosząca skargę kasacyjną utrzymuje, że rozpatrywana ChNP również podlega przepisom wspomnianego art. 118k ust. 2.

- 13 W ramach zarzutu drugiego skargi kasacyjnej wnosząca skargę kasacyjną podnosi tytułem ewentualnym (na wypadek, gdyby przepisy art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 479/2008 i art. 118k ust. 2 rozporządzenia nr 1234/2007 nie zostały uznane za mające zastosowanie w niniejszej sprawie), że również na podstawie wcześniejszych przepisów, a mianowicie rozporządzenia nr 1493/1999, rejestracja nazw win, które mogłyby wprowadzić konsumenta w błąd w świetle renomy wcześniejszego znaku towarowego, nie jest dozwolona.
- 14 Wnosząca skargę kasacyjną kwestionuje zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że nazwa, która – jak ma to w niniejszej sprawie – koliduje z wcześniejszym znakiem towarowym cieszącym się renomą, może wprowadzić odbiorców w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina i w związku z tym wprowadza w błąd, musi koniecznie zostać uznana za ważną zgodnie z rozporządzeniem nr 1493/1999, ponieważ rozporządzenie to nie przewiduje wyraźnie nieważności takiej nazwy.
- 15 Zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną w świetle wykładni systemowej rozporządzenia nr 1493/1999 w związku z innymi przepisami prawa Unii, po pierwsze, należy wykluczyć ochronę nazwy geograficznej wprowadzającej w błąd. Po drugie, przyjęta w zaskarżonym wyroku wykładnia przepisów, zgodnie z którą, w odniesieniu do win, nazwy wprowadzające w błąd nie są nieważne tylko dlatego, że zostały one uznane na poziomie krajowym przed wprowadzeniem przepisów rozporządzeń nr 479/2008 i 1234/2007, jest nieuzasadniona.
- 16 W ramach zarzutu trzeciego skargi kasacyjnej podniesionego tytułem ewentualnym wnosząca skargę kasacyjną uważa, że załącznik VII do rozporządzenia nr 1493/1999 należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on również ochronę ChNP, które ze względu na renomę wcześniejszego znaku towarowego mogą wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia wina; w takim przypadku, zgodnie z pkt 2 sekcji F załącznika VII do rozporządzenia nr 1493/1999, jeżeli ten wcześniejszy znak towarowy jest identyczny, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, z później zarejestrowaną ChNP, nie mogłyby już nawet być używane, w związku z czym, zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną, ten znak towarowy zostałby wyłączone, ponieważ nie odpowiadałby względem użyteczności publicznej, i bez odszkodowania.
- 17 W tym względzie wnosząca skargę kasacyjną podnosi nieuzasadnione odmienne traktowanie w porównaniu z identyczną sytuacją dotyczącą stosunku między wcześniejszym znakiem towarowym cieszącym się dużą renomą a ChNP zarejestrowaną później na podstawie rozporządzenia nr 2081/1992, które dotyczy nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych innych niż wina. Artykuł 14 ust. 3 tego ostatniego rozporządzenia stanowi, co następuje: „[n]ie można zarejestrować nazwy pochodzenia ani oznaczenia geograficznego w przypadku gdy, biorąc pod uwagę prestiż, jakim się cieszy znak handlowy

i stopień jego znajomości oraz okres czasu, w którym był używany, konsument mógłby być wprowadzony w błąd, co do prawdziwej tożsamości produktu”.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 18 Z niniejszego postanowienia odsyłającego wynika, że pierwsze pytanie prejudycjalne dotyczy systemu ochrony mającego zastosowanie w sytuacjach takich jak sytuacja rozpatrywana w niniejszej sprawie, dotyczących okresu od 2006 r. do 2009 r., w których istniała wcześniejsza nazwa pochodzenia, a mianowicie KNP, wydana w państwie członkowskim w 2006 r., do której dodano ochronę na poziomie Unii, a mianowicie ChNP, lub którą zastąpiono taką ochroną. W tym względzie sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy pierwsze uznanie – na poziomie krajowym – zachowuje skuteczność i korzysta z ochrony na podstawie rozporządzenia nr 1439/1999, czy też należy uznać, że uznanie to zostało zastąpione przez ChNP i w związku z tym nazwa ta podlega przepisom obowiązującym w trakcie postępowania w sprawie rejestracji tej samej ChNP.
- 19 W odniesieniu do ram prawnych Unii w postanowieniu odsyłającym wskazano, że rozporządzenie nr 1493/1999 przewidziało pierwszą zmianę regulacji rynku wina, wprowadzając klasyfikację win. Rozporządzenie nr 479/2008 ustanowiło nową klasyfikację w sektorze wina, która przewiduje ChNP i ChOG w odniesieniu do win cechujących się szczególnym związkiem z terytorium pochodzenia.
- 20 Zdaniem sądu odsyłającego stosowanie ChNP i ChOG w sektorze wina spowodowało co do zasady wyłączenie krajowych systemów ochrony, w związku z czym rozporządzenia dotyczące tego sektora wprowadziły przepisy przejściowe w celu uwzględnienia okoliczności, że w Unii niektóre krajowe porządki prawne przewidywały już przepisy regulujące nazwy pochodzenia. Włochy, korzystając z uprawnienia przewidzianego w rozporządzeniu nr 1308/2013, zachowały nazwy krajowe, które mogą zatem nadal istnieć obok nazw europejskich. W tym względzie nazwa pochodzenia „KNP” nadal zachowuje wartość na poziomie krajowym.
- 21 W postanowieniu odsyłającym wyjaśniono także, że postępowanie w sprawie rejestracji ChNP obejmuje trzy etapy. Na pierwszym etapie producenci wina składają wniosek o rejestrację ChNP w państwie członkowskim, w którym znajduje się obszar produkcji wina. Na drugim etapie państwo członkowskie przekazuje wniosek Komisji po przeprowadzeniu niezbędnej oceny, czy wymogi zostały spełnione, i po rozstrzygnięciu ewentualnych zastrzeżeń. Na trzecim etapie Komisja przeprowadza dalszą ocenę i przyjmuje końcową decyzję w sprawie rejestracji ChNP.
- 22 Sąd odsyłający powołuje się następnie na wyrok Trybunału w sprawie Bavaria, C-120/08, dotyczący wykładni rozporządzenia nr 2081/1992 w sprawie nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych nienależących do sektora wina. Z wyroku tego wynika, po pierwsze, że zasada pewności prawa sprzeciwia się temu, by początek obowiązywania aktu prawa Unii przypadał przed datą jego

publikacji, mimo że w drodze wyjątku dopuszczalne jest odstępstwo od tej reguły, jeżeli wymaga tego zamierzony cel i jeżeli uzasadnione oczekiwania zainteresowanych osób są należycie respektowane. Po drugie, w tym samym wyroku Trybunał orzekł, że ta sama zasada wymaga, by jakiegokolwiek okoliczności faktyczne były zwykłe, w braku wyraźnie określonego wskazania przeciwnego, badane w świetle przepisów prawa obowiązujących w czasie, gdy dane okoliczności miały miejsce. Ponadto, jeśli jednak nowa ustawa dotyczy wyłącznie zdarzeń przyszłych, stosuje się ją również bez odstępstw do przyszłych skutków sytuacji zaistniałych w czasie obowiązywania wcześniejszej ustawy.

- 23 Sąd odsyłający zauważa, że zgodnie z zaskarżonym wyrokiem w niniejszej sprawie zastosowanie ma art. 51 rozporządzenia nr 479/2008, zgodnie z którym nazwy pochodzenia już chronione na podstawie art. 54 rozporządzenia nr 1493/1999 korzystają z automatycznej ochrony poprzez rejestrację, o której mowa w art. 46 rozporządzenia nr 479/2008, bez uszczerbku dla możliwości przyjęcia przez Komisję decyzji o unieważnieniu ochrony do dnia 31 grudnia 2014 r.
- 24 Natomiast zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną przepisy art. 51 rozporządzenia nr 479/2008 i art. 118s rozporządzenia nr 1234/2007 mają zastosowanie wyłącznie do postępowania w sprawie rejestracji spornej ChNP, podczas gdy przepisy art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 479/2008 mają zastosowanie do oceny ważności rejestracji tej samej ChNP, ponieważ sporna ChNP, zarejestrowana w dniu 8 sierpnia 2009 r., stanowi nowy element, który nie może być objęty zakresem stosowania rozporządzenia nr 1493/1999, gdyż zostało ono uchylone ze skutkiem od dnia 1 sierpnia 2009 r.
- 25 Drugie pytanie prejudycjalne dotyczy przypadku, w którym zostanie uznane, że rozporządzenie nr 1493/1999 ma zastosowanie do sytuacji, o której mowa w pytaniu pierwszym. W postanowieniu odsyłającym wskazano, że wspomniane rozporządzenie nie zawiera szczególnego przepisu, który mógłby rozwiązać kolizję między, z jednej strony, cieszącym się renomą wcześniejszym znakiem towarowym a, z drugiej strony, późniejszą nazwą pochodzenia, która koliduje z tym znakiem towarowym i może wprowadzić konsumentów w błąd. W tym kontekście sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy z wykładni systemowej przepisów o ochronie znaków towarowych można wywieść ogólną zasadę chroniącą znaki towarowe, w tym nazwy pochodzenia, przed późniejszymi oznaczeniami wprowadzającymi w błąd, biorąc pod uwagę art. 14 rozporządzenia nr 2081/1992, nawet jeśli nie ma on zastosowania do sektora wina.
- 26 Jak wskazuje sąd odsyłający, wspomniane rozporządzenie nr 2081/1992, w odróżnieniu od rozporządzenia nr 1493/1999, miało na celu uregulowanie dziedziny nazw pochodzenia w sposób pełny i wyłączny. W szczególności art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 2081/1992 zawierał zasadę, zgodnie z którą nie można zarejestrować nazwy pochodzenia, w przypadku gdy, biorąc pod uwagę prestiż, jakim się cieszy znak towarowy i stopień jego znajomości oraz okres, w którym był używany, konsument mógłby być wprowadzony w błąd co do prawdziwej

tożsamości produktu. Zasada ta została wprowadzona w odniesieniu do win dopiero rozporządzeniem nr 497/2008.

- 27 W tym względzie sąd odsyłający przypomina, że szereg przepisów zakazuje wszelkich oznaczeń odróżniających lub opisowych, znaków towarowych lub nazw pochodzenia, które mogą wprowadzić odbiorców w błąd, takich jak w szczególności art. 10 bis Konwencji paryskiej z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej, art. 3 bis Porozumienia madryckiego z dnia 14 kwietnia 1891 r. dotyczącego zwalczania fałszywych oznaczeń pochodzenia towarów, zmienionego następnie w Waszyngtonie, Hadze, Londynie i Lizbonie, a także art. 2 dyrektywy 2000/13.
- 28 Sąd odsyłający podkreśla, że zdaniem podmiotów będących drugą stroną postępowania w kolizji między znakami towarowymi a oznaczeniami jakości często stosuje się zasadę inną niż podstawowa zasada dotycząca oznaczeń odróżniających, zgodnie z którą prawa wcześniejsze mają pierwszeństwo przed prawami późniejszymi. W tym względzie z prawa Unii wynika wybór legislacyjny na korzyść oznaczeń jakości, który oznacza, że mają one pierwszeństwo przed innymi oznaczeniami odróżniającymi.
- 29 Zdaniem sądu odsyłającego w sektorze wina stosunki między nazwami chronionymi a znakami towarowymi zostały uregulowane w sposób zasadniczo identyczny jak w przypadku innych produktów rolno-spożywczych dopiero w rozporządzeniu nr 479/2008, które wprowadziło na poziomie wspólnotowym nowy system rejestracji ChNP i ChOG win, który wszedł w życie w dniu 1 sierpnia 2009 r., zastępując system ustanowiony rozporządzeniem nr 1493/1999. System ów opierał się na rejestracji nazw na poziomie krajowym, które były następnie automatycznie uznawane na poziomie wspólnotowym.